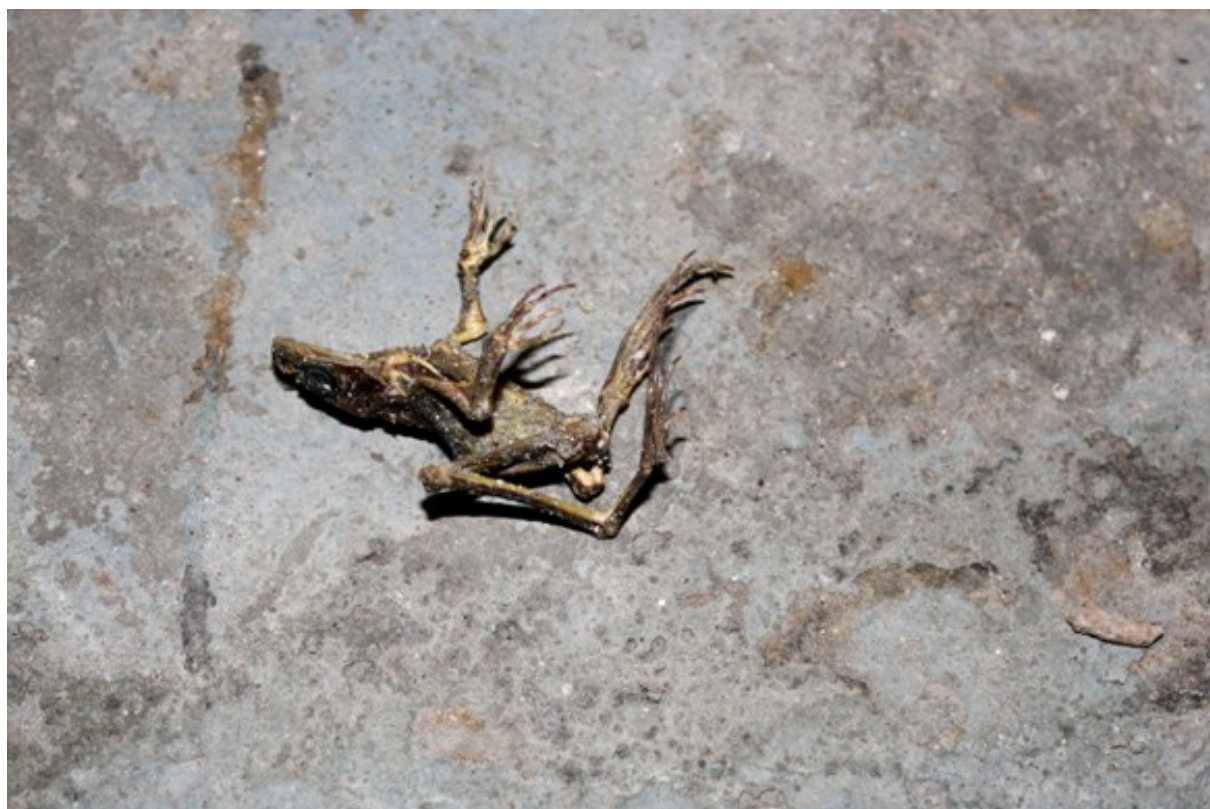

De kikkerkelder

Half november tref ik Mieke van der Kuij in de bibliotheek van Pijnacker. Ze is bezig met werkzaamheden voor het Historisch Informatie Punt (HIP) en vertelt over het archief dat oorspronkelijk was opgeslagen in de kikkerkelder. Een kikkerkelder? Dat klinkt interessant! Het gaat om een kelder onder het Sociaal Cultureel Centrum (achter de bibliotheek) waar kikkers en padden in schijnen te wonen. Mieke heeft de sleutel van de kelder en we maken een afspraak voor een bezoek.

Enkele dagen later opent ze de kelderdeur. Een muffe, vochtige geur slaat ons tegemoet. We dalen af via een houten trap en staan al spoedig in een rechthoekige betonnen ruimte. Warempel, er springen beestjes rond! Er staat geen water op de vloer, maar Mieke vertelt dat dit soms wel het geval is. De vloer is flink vochtig, vooral in de hoek waar het gedierte zich bevindt. Ik bekijk de bewoners eens wat beter; het zijn padden en bruine kikkers, allemaal jong spul met een lichaamslengte van twee tot vier centimeter.

De bewoners zijn hier niet uit vrije wil. Ze zijn via een luchtrooster naar binnen gevallen en zitten in deze kerker te wachten op de dood door uitdroging en/of verhongering. Her en der liggen uitgedroogde lijkjes en geraamtes. De kikkertjes die nog leven zien er mager en verzwakt uit. Dit is geen gezellige kikkerkelder, maar een triestige amfibieënkerker! Die beestjes moeten worden bevrijd. Ik zoek een emmer en vang het hele gezelschap; vijftien padjes en vijf kikkertjes. Even later zitten ze in een dikke laag bladeren aan de andere kant van het gebouw.

De padjes zullen waarschijnlijk in de grond kruipen om te overwinteren, terwijl de kikkertjes vermoedelijk de vijver zullen opzoeken om in de modderige slootbodem de winter door te komen. Kikkers en padden worden vaak het slachtoffer van valkuilen die zich in de bebouwde kom bevinden. Jaarlijks vallen er enorme aantallen van deze prachtige diertjes in allerlei soorten putten, meestal met fatale gevolgen. In de gemeente Pijnacker verwacht ik dat het gaat om vele honderden tot enkele duizenden amfibieën per jaar. Het zou mooi zijn als met de aanleg van putten en ontluichtingsroosters meer rekening zou worden gehouden met het gevaar dat ze opleveren voor amfibieën. Een fijnmaziger ontluichtingsrooster zou naar mijn idee kunnen verhinderen dat er nieuwe slachtoffers in de kikkerkelder tuimelen.

Caroline Elfferich, januari 2011